

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ

Μιλ.δ. Florino, (Luisella), Β, ἀρ. 12

Ὅταν προσηνῆς, καὶ πλήρης μεγαλείου, ἐμειδίας,
καὶ ἀπηύγαζεν ἡ λάμψις καὶ ἡ χάρις ἀπὸ σοῦ,
ἐκθαμβούμενος ἠρώτων ἐὰν σ' ἔπλασε Φειδίας,
ἔξ ἐλέφαντος τὸ στήθος καὶ τὴν κόμην ἐκ χρυσοῦ.

Μιμητῆς ἂν τοῦ Ὀλύμπου ἡ σοφὴ γλυφίς του ἦτον
ὅτε σ' ἔδιδε τὴν ὄψιν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς·
ἦ καὶ ἂν ὁ Πραξιτέλης, ἂν ὁ μύστης τῶν χαρίτων
δὲν συνήρμοσεν εἰς μίαν τῶν τριῶν τὰς καλλονάς.

Ἄλλὰ φῶς τοῦ παραδείσου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου θάλλει,
ὀμιλεῖ κλειστὸν τὸ χεῖλος, καὶ τὸ μέτωπον νοεῖ.
Εἰς τοῦ στήθους τὴν χιόνα φλογερά καρδιά πάλλει,
κ' εἰς τὰ θέλγητρά σου λάμπει ἑναρμόνιος ζωή.

Παρὰ σοὶ ἀποτελοῦσι πνεῦμα ἐνταυτῷ καὶ ὕλη
τὴν ὠραίαν ἁρμονίαν τῶν διπλῶν ἐντελειῶν.
Εἰς τεχνούργημα τοιοῦτο δὲν ἀρκεῖ γηίνη σμίλη.
Ἔχει πάνσοφον καὶ μέγαν καλλιτέχνην τὸν Θεόν.

